Десь, цілком недалеко, засліплює світло,
Десь ридають трамваї і мучаться авта,
Але тут, в синіх сутінках, тиша заквітла,
А за сонними вікнами блимає нафта.
Я піду, як звичайно, порожнім провулком,
Бо мене обійматиме вітер весняний,
Мої кроки і серце застукають гулко,
І тебе я зустріну, як завжди, незнаний.
Ти для мене чужий, не з єдиного краю,
А тому не затерти поплутані межі,
Тільки подмухів теплих розбещена зграя
Все б хотіла спалить у весняній пожежі!
А потім, серед ночі, в маленькій кімнаті,
Може, мріяти будеш про радісну близькість,
Тільки я мушу твердо й безжалісно знати,
Що не зродиться полум’я з вогненних блисків.